

[Poul Antonsen.]

kaldte aktionsprogram for en disposition til et aktionsprogram, og jeg vil gerne foreslå at ordet langsigtet bliver indføjet. Det er midler, som kan komme til anvendelse og bedre på forholdene i løbet af de kommende år, men nogen væsentlig indflydelse på den nuværende situation kan de ikke få. Hvis dette aktionsprogram virkelig er udtryk for, at man fra regeringens side nu lægger vægt på at give erhvervslivet en psykologisk påvirkning, en psykologisk stimulans, så kan det naturligvis have en vis virkning, men det er jo i den øjeblikkelige situation nødvendigt med mere end psykologiske stimulanser, hvis man erkender, at der også ligger faktiske forhold bag den udvikling, der er i gang, og dér må vi i hvert fald erkende, at det, der er kommet fra udlandet, er reelle forhold, og vi må yderligere erkende, at alt det, vi kan måle herhjemme, bl. a. den tiltagende arbejdsløshed, i allerhøjeste grad også er reelle forhold. Vi ville fra liberalt centrums side lægge vægt på, at der skete noget her og nu. Det vil jeg også gerne have lov at sige til hr. Poul Dam, der jo gennemgik et meget langt aktionsprogram, der ligeledes var stærkt præget af, at det ikke er noget, som kan sættes i kraft hurtigt, og som derfor ikke kan yde noget bidrag i den øjeblikkelige situation.

Skal man gøre noget i den øjeblikkelige situation — og det mener vi man bør — må man imidlertid være påpasselig, passe på, at vi ikke straks igen ryger over i den modsatte grøft. Det har været en svaghed i dansk økonomi, at den økonomiske vogn for tit har været for langt nede i inflationsgrøften. Nu er den svinget over vejen og har i højere grad det ene hjul i arbejdsløshedsgrøften. Vi ville gerne være med til at give denne vogn et lille skub, ikke sådan at den ryger tilbage i inflationsgrøften, men sådan at den kommer op midt på vejen og kan rulle friskt og roligt fremad, og derfor vil vi mene, at foruden den psykologiske stimulans, der jo bør ligge i statsministerens langsigtede aktionsprogram, må det også nu tilkendegives over for erhvervslivet, over for arbejdsmarkedet, at der vil blive gjort noget her og nu, at man vil gennemføre ting, som man finder forsvarlige, uden at disse ting bringer os ud i en ny

inflationær udvikling, men alligevel sådan, at vi netop griber om det onde, der er til stede i øjeblikket.

Vi har den opfattelse, at dér, hvor man har bedst mulighed for yderligere at vise sin gode vilje og dermed gennemføre en yderligere psykologisk stimulans, men samtidig kan gøre noget reelt, er gennem en lempelse af pengepolitikken. Vi har gennem mange år haft en rekordhøj rente her i landet, vi har gennem de sidste år fået en kreditrationering. Denne kreditrationering blev først sat ind over for banker og sparekasser og er senere blevet udstrakt til at gælde for kreditinstitutionerne. Skal man lempe på dette område, og skal man gøre det på en sådan måde, at der ikke i særlig grad sker en yderligere oppustning inden for byggeri- og anlægsvirksomhed, hvor der jo i dag er en meget høj aktivitet, vil det rigtige utvivlsomt være, at man først går i gang med at afvikle kreditrationeringen for pengeinstitutterne. De finansierer jo i særlig grad også de øvrige erhverv.

Vi er naturligvis klar over, at ved at lempe over for banker og sparekasser er der en mulighed for, at der vil finde en vis afsmitning sted til bygge- og anlægssektoren. Kapital- og pengemarkedet er jo forbundne kar. Men ved at sætte direkte ind over for pengeinstitutterne, ved at fastholde rationeringen for kreditinstitutionerne, og såfremt man kan opnå et samarbejde med Nationalbanken om, at det i særlig grad skal komme de øvrige erhverv til gode, skulle der være en mulighed for en lempelse for pengeinstitutterne, uden at det i for høj grad også påvirker udviklingen yderligere inden for bygge- og anlægssektoren.

Vi mener også, at netop den situation, vi nu er kommet i, giver os en chance for at komme af med den meget høje rente, vi har her i landet. Jeg har bestemt den opfattelse, at den høje rente ikke i særlig grad har vist sig egnet som et middel til at holde igen på udviklingen, som et middel til at begrænse inflationen. På det område, hvor den i særlig grad skulle virke, bygge- og anlægssektoren, har den i hvert fald ikke vist sig egnet, ikke med hensyn til omfanget af byggeriet. Den har vist sig egnet på et andet område, den har nemlig medført en forbrugsbegrænsning for en meget begrænset del af befolkningen,